

dommene, har faaet $4\frac{2}{3}$ pCt. ud af sine indstaaende Kapitaler, altsaa en Administration, hvis Udfald ikke kan volde mindste Bæbrejdselse. Men dette var en helt ny Op-gave, som Direktøren havde fuld Krav paa at faa særstilt vederlagt. Det er en Misforstaaelse, naar den menes, at det ikke skulde være et meget betydeligt Arbejde. Der foreligger i den Henseende Erklæringer fra de juridiske Konsulenter, Højesteretsfagførerne Shaw og Dietrichson, om, at de kun havde at gøre med den juridiske Del af Regnskabet, men at alle de besværlige Bærtforretninger, som følge med 4 saa betydelige Gjendomme — ved Ubleje, Forhandlinger med Lejerne, Reparationer og slikt — blev den nævrende Direktørs Opgave, og alt dette blev ligesom ogsaa alt, hvad de juridiske Konsulenter foretog sig, paa hans Ansvar. Jeg anser den ministerielle Resolution som uangribelig. Saa er der blot det videre Spørgsmaal, der vedkommer Direktøren. Har han kun oppebaaret det Vederlag, som denne Resolution hjemlede ham? I den Henseende foreligger der en fuldstændig betryggende Betænkning fra de paagældende Højesteretsfagførere, som viser Berettigelsen, for det første Berettigelsen til at oppebære det, Direktøren oppebar allerede i December Termin 1888. For saa vidt han da oppebar et Mars Lejeindtægt af en mindre Lejlighed, saa er det netop, hvad han havde Krav paa efter Resolutionen. Det er nemlig urigtigt, at Gjendommene først ere blevne overtagne ved Juni Termin; de bleve overtagne ved endelig Udlæg allerede den 17de Maj, i Februar var Eksekutionsforretningen foretaget, og fra Marts Begyndelse vare de faktisk overtagne, idet man havde truffet et Arrangement med vedkommende Ejere, hvorved de som et Slags Viceværter skulde fungere, indtil Sagen blev endelig ordnet, under Direktøren og Højesteretsfagfører Shaws Tilsyn. Men hvad enten man regner fra Marts Begyndelse eller fra Februar, da Eksekutionsforretningen foretoges, eller endog saa blot fra 17de Maj, da Udlæget fandt Sted, giver det, da der her ikke er Tale om maanedsvis Leje, et Mars Husleje fra April Flyttedag 1888 til April Flyttedag 1889, som det, Direktøren efter Resolutionen havde Ret til. Fra April Flyttedag 1889 benyttede Direktøren denne alternative Ret, som Resolutionen gav ham, nemlig at tage in natura en Lejlighed. Om denne Lejlighed er der ligeledes en Udtalelse fra de paagældende Højesteretsfagførere, at Lejligheden var, naar den ikke skulde være en af de mindste — her er noget urigtigt, der er ingen Lejligheder mindre end paa 5 Bærelser, kun ere nogle rummeligere

end andre Lejligheder paa 5 Bærelser, men ligge saa til Bælgæld paa Styggefiden, og der er mange andre Mlemper — var det den daarligste af alle Lejlighederne i de 4 Steder, og at der rimeligvis efter samtlige Forhold ingen Isthavende vilde have været, og at Lejligheden under ingen Omstændigheder vilde have indbragt det, hvorfor den var bogført efter en meget sangvinist Beregning, nemlig 1,300 Kr. — Det er med Hensyn til disse 3 Punktter det Forsvar, Direktøren har liggende nu, har indbragt for Ministeriet, og som forekommer mig foreløbig saa fyldestgørende, at der ikke kunde være Tale om paa Grundlag af en Sigteelse, der vedrører Mandens Hæderlighed, at foretage noget som helst Skridt; men hvis endelige Bedømmelse jeg i øvrigt ogsaa forbeholder mig paa den Maade, jeg før har omtalt. Jeg har været nødt til at fremdrage Forsvaret her, fordi, som sagt, Sigteelsen er gentagen her med en Autoritet, som den ikke havde, saa længe den kun forelaa i Pjecen.

Det sidste Punkt under Nr. 93 er et gammelt Spørgsmaal, hvor ogsaa mere formelle Grunde have ført Udvalgets Flertal til at stille Forslaget. Det er derfor en gammel Bekendt, som jeg ikke behøver at opholde mig ved.

Jeg kommer saa til at omtale nogle Boster paa § 26. Under Nr. 211 har Udvalget ikke villet gaa ind paa Erhvervelsen af 4 Buster i Marmor for det kgl. Kunstakademi, men jeg forstod den ærede Ordfører saaledes, at det ikke er principielt, men at der er Mulighed for, at man ad Aare kunde faa den Bevilling. Og da der her er Spørgsmaal om en Bevilling, som jeg ganske vist anser for en højst naturlig Pietetsytring fra Kunstakademiets Side lige over for de berømte Mænd, der have staaet i Forhold til Kunstakademiet, Richau, Wisjen, Marstrand og Bloch, da det maa anses som et højst begrundet Pietetsønske fra Kunstakademiet at faa dette udført, saa kommer det naturligvis, om jeg saa maa sige, ikke an paa, om det udføres i dette Aar eller i følgende, og jeg skal derfor finde mig i, at Udvalget ikke vil bevilge dette Beløb. — Derimod beklager jeg i høj Grad den Maade, hvorpaa det ærede Udvalg har stillet sig til Bosten Nr. 212 angaaende Indtøb af Afstøbninger for Skulptursamlingen. Jeg tør ikke sige, fordi jeg nærer alt for megen Agtelse og Erbødighed for det høje Udvalg til at turde sige det, men jeg kunde fristes til at sige: Det maa vistnok være Følgen af et lidt ondt Lune, thi der er dog i Birteligheden her kun Spørgsmaal om en Bevilling, som man maatte vide vilde blive forlangt efter de Forhand-